

ЖИВИ НАША АРМІЯ —
СИЛА ДЕРЖАВИ.
ЗАХИСНИЦЯ МИРУ.
ГРОЗА ВОРОГІВ.
ПОВІК НЕ
ПОМЕРКНУТЬ
ГЕРОІСТВО І СЛАВА
РАДЯНСЬКИХ ДІВІЗІЙ.
РАДЯНСЬКИХ ПОЛКІВ.

Закінчився тридцяти-
літній місячник оборонно-
масової роботи, присвя-
чений 66-річчю Радян-
ської Армії і Військово-
Морського флоту. В ході
цієї кампанії партійні і
комсомольські організа-
ції інституту значно ак-
тивізували роботу по
пропаганді славних ре-
волюційних і бойових
традицій нашої Комуніс-
тичної партії, Збройних
Сил СРСР.
Силами первинної ор-
ганізації ДТСААФ, сек-
ції військово-патріотич-
ної пропаганди було про-
ведено чимало тематич-
них вечорів, бесід, лек-
цій, зустрічей з ветера-
нами Великої Вітчизня-
ної війни, уроків мужно-
сті тощо.
Завдяки цим заходам
студенти інституту ще

глибше пізнали історію
створення нашої Армії і
Військово-Морського
флоту, прилучилися до
подвигу радянського на-
роду в роки Великої Віт-
чизняної війни.
Висловлюючи свої ду-
мки на уроках мужності,
на зустрічах з ветерана-
ми багато вихованців на-
шого інституту завірили
про свою готовність за-
хищати завоювання Ве-
ликого Жовтня.
Готуючись до 40-річчя
звільнення м. Вінниці і
області від німецько-фа-
шистських загарбників
студенти, викладачі і
співробітники інституту
прагнуть ознаменувати
цю знаменну дату акти-
візацією в роботі і нав-
чанні, посиленням вій-
ськово-патріотичної про-
паганди.

ПРИЧЕТНІСТЬ ДО ПОДВИГУ

Міняється форма одягу, вдосконалюється зброя, але не прощається сержанти з своїм стареньким ППШ, на вечірню перевірку виходить у вицвілій старенькій гімнастерці. Начебто порушує вете-ран Статут, та всі його за приклад ставлять, рівняються на бувалого солдата, який пройшов вогонь і воду. Дивляться на нього молоді солдати, прихо-дять у кімнату бойової слави військової частини, в якій сержанти поселилися назавжди. Привітні очі в сержанта, ровесника їхнього, Героя минулої війни. Молодим з життя пішов, молодим і в пам'яті ли-шився. Дивляться з портрета, запрошують торкнути-ся його зброї — пістолета-кулемета конструкції Шпагіна, каски у бою простріленої. Під склом ли-сти його і до нього, датовані далеким 1943 роком. У вицвілих рядках і радість, і невимовне горе. Висить у кімнаті бойової слави картина солдат-ського художника «Кидок у безсмертя». Кидок цей сержанти здійснив, коли його роту ворожі ку-лемети пришили до землі. Один бив із доту, дру-гий — з підвалу приміщення. Сержанти підняли своє відділення, обійшов дот з тилу, закидав його гра-натами. Але другий кулемет ні обійти, ні вдарити в лоб. Гранати кінчилися, рота лежала не підніма-ючи голови. Тоді сержанти підповз до вогневої то-чки, підвісив і впав тілом на підвальне віконце. Ку-лемет захлинувся його кров'ю.

І от тепер сержанти за законами переможця сто-їть у строю полку з тією зброєю, якою перемагав ворога у тій гімнастерці із Зіркою. Героя Радян-ського Союзу, яку носив колись.

Ніхто не забутий, ніщо не забуто на нашій свя-щенній радянській землі. Пам'ять людська не-вмирує за покоління в покоління передається сила голі і духу радянського воїна його вірність на-роду і Батьківщині. У цьому маєш нагоду ще і ще раз переконалися, знайомлячись з біографіями не-давніх військовослужбовців, нині студентів і спів-робітників нашого інституту. Виховані у душі патрі-отизму, на традиціях революційної, бойової і трудової слави радянських людей, вони і в мирні дні стають причетними до подвигу, охороняючи священі рубежі Вітчизни.

Ось лише кілька прикладів. Олександр Мешко-вець, Володимир Баранчиков, Валентин Литвинов, Юрій Козловський. На їх долю випало вічна-віч зустрітися з ворогом, з честю виконати свій сол-датський обов'язок. За проявлену мужність і від-вагу вони були нагороджені медалями «За бойо-ві заслуги».

Нинішні колишні солдати ачаться, працюють. А хтось інший приходить у кімнату бойової слави військової частини, в якій сержанти залишилися на-завжди. Приходить, адивляється в обличчя, прони-кається переконанням, що і він міг би повторити подвиг.

Ю. ЛЕВИКІН,
заступник секретаря комітету комсомолу.

За інженерні кадри

Газета видається

з лютого 1981 року.

ОРГАН ПАРТКОМУ, РЕКТОРАТУ, ПРОФКОМІВ ТА КОМІТЕТУ
КОМСОМОЛУ ВІННИЦЬКОГО ПОЛІТЕХНІЧНОГО ІНСТИТУТУ

№ 8 (133)

Виходить раз
на тиждень

П'ятниця, 24 лютого 1984 року.

Ціна 1 коп.

ВАРТОВІ П'ЯТОГО ОКЕАНУ

СТОРИНКИ ГЕРОЇЧНОЇ ЗВИТАГИ

СТВОРЕННЯ вітчизня-
них збройний сил Ко-
муністична партія, Радян-
ський уряд робили все для
того, щоб наша країна ста-
ла сильною авіаційною дер-
жавою, щоб її повітряні си-
ли були добре підготовле-
ні до захисту завоювань
Великого Жовтня.

Вже в кінці першої п'я-
тиріччя загальна кількість
літаків в нашій країні збі-
лилася майже в три рази,
а важких бомбардува-
льників — в сім разів. На
озброєння авіаційних частин
надходили важкі бомбарду-
вальники ТБ-1, ТБ-3 кон-
струкції Туполева. ТБ-3 пере-
важав на той час всі зару-
біжні літаки подібного типу.

За роки другої п'ятиріч-
ки реконструкція ще біль-
ше змінила військово-пові-
тряні сили країни. Швид-
кість і висота польотів віт-
чизняних літаків зросли в
півтора-два рази. Кращими
літаками стали винишувачі
І-16, І-153, фронтовий бом-
бардувальник СБ конструк-
ції Архангельського, даль-
ній бомбардувальник ДБ-3
конструкції Ілюшина.

Радянські льотчики на
вітчизняних літаках вже в
1937 році встановили близ-
ько тридцять світових ре-
кордів. З любов'ю і гор-
дістю промовляли радян-
ські люди імена Чкалова,
Громова, Коккінакі, Гризо-

муністична партія і Радян-
ський уряд робили все для
того, щоб наша країна ста-
ла сильною авіаційною дер-
жавою, щоб її повітряні си-
ли були добре підготовле-
ні до захисту завоювань
Великого Жовтня.

Вже в кінці першої п'я-
тиріччя загальна кількість
літаків в нашій країні збі-
лилася майже в три рази,
а важких бомбардува-
льників — в сім разів. На
озброєння авіаційних частин
надходили важкі бомбарду-
вальники ТБ-1, ТБ-3 кон-
струкції Туполева. ТБ-3 пере-
важав на той час всі зару-
біжні літаки подібного типу.

За роки другої п'ятиріч-
ки реконструкція ще біль-
ше змінила військово-пові-
тряні сили країни. Швид-
кість і висота польотів віт-
чизняних літаків зросли в
півтора-два рази. Кращими
літаками стали винишувачі
І-16, І-153, фронтовий бом-
бардувальник СБ конструк-
ції Архангельського, даль-
ній бомбардувальник ДБ-3
конструкції Ілюшина.

Радянські льотчики на
вітчизняних літаках вже в
1937 році встановили близ-
ько тридцять світових ре-
кордів. З любов'ю і гор-
дістю промовляли радян-
ські люди імена Чкалова,
Громова, Коккінакі, Гризо-

дубової та багатьох інших
прославлених пілотів.

Вірломний напад фа-
шистської Німеччини на
Радянський Союз не дав
можливості повністю втіли-
ти в життя розроблену пар-
тією програму будівництва
і реорганізації військово-
повітряних сил. І все ж
наша авіація внесла вели-
чезний вклад в перемогу
над фашизмом. Радянські
пілоти ломали оборону про-
тивника, топили ворожі ко-
раблі, доставляли парти-
занам боеприпаси і меди-
каменти. Під час Великої

Вітчизняної війни вони
знищили 57 тисяч ворожих
літаків. За ці та інші
подвиги тисячі авіато-
рів було нагороджено ор-
денами і медалями. 2420
стали Героями Радянського
Союзу, 65 з них цього ви-
сокого звання удостоєні
двічі, а О. Покришкін і І.
Кожедуб стали тричі Ге-
роями Радянського Союзу.

Багато авіаторів, учас-
ників Великої Вітчизняної
війни гідно несуть трудову
вахту, передаючи свій бо-
йовий досвід, багаті жит-
тєві знання і вміння мо-
лодому студентському по-
колінню в нашому інститу-
ті. Серед них фронтовики
товариші Уліщенко. Архі-

пов, Шульман, Яковичин
та багато інших. Вони ве-
дуть велику військово-
патріотичну роботу по ви-
хованню підліткового по-
коління.

Нинішнє покоління ра-
дянських військових льот-
чиків — гідні наслідники
славних бойових традицій
радянського народу. Наша
військова авіація постійно
вдосконалюється на основі
широкого застосування до-
сягнень науково-технічного
прогресу, успіхів вітчизня-
ної економіки.

Наша авіація спроможна
знищувати засоби нападу
противника, здійснювати
підтримку наземних військ,
успішно боротися за
планування в повітрі, вирі-
шувати багато інших бо-
йових завдань на суходуті
і морських театрах во-
єнних дій.

66 річчю Радянських
Збройних Сил війни-авіато-
ри зустрічають високими
показниками в бойовій і
політичній підготовці.

М. МАКАРЕНКО,
викладач інституту, ко-
лишній військовий льот-
чик-винишувач першо-
го класу, гвардії під-
полковник у відставці,
учасник Великої Віт-
чизняної війни.

ІНСТИТУТСЬКА ПАНОРАМА: ПОДІЇ, ФАКТИ

МИНУЛОЇ п'ятниці в
трудових колективах
області пройшов єдиний
політдень «Єдність пар-
тії і народу». На всіх
факультетах і підрозді-
лах інституту перед сту-
дентами, викладачами і
співробітниками висту-
пили члени партбюро
цехових партійних орга-
нізацій, лектори первин-
ної організації товари-
ства «Знання», ведучі
вчені. Вони ознайомили
слухачів з матеріалами
позачергового Пленуму
ЦК КПРС, виступу на
ньому Генерального
Секретаря ЦК КПРС то-
вариша К. У. Черненко,

внутрішньою і зовніш-
ньою політикою КПРС
на сучасному етапі.

ТОГО ж дня в інсти-
туті для молодих ви-
борців було проведено
усний журнал на тему:
«Плани партії — пла-
ни народу».

21 ЛЮТОГО відбулась
нарада лекторів фа-
культету автоматики і
обчислювальної техніки,
на якій обговорювались
питання вдосконалення
і поліпшення політико-
виховної роботи в ко-
лективі.

НА ВСІХ факультетах
іде формування сту-
дентських будівельних

загонів для роботи під
час третього трудового
семестру.

На новобудові п'яти-
річчя в різні кінці краї-
ни роз'їдуться посланці
інституту. Зведений сту-
дентський будівельний
загін ВПІ нароховувати-
ме в своїх рядах понад
чотириста юнаків та ді-
чат. Їм належить осво-
їти капіталовкладень на
суму близько трьох мі-
льйонів карбованців.

22-23 ЛЮТОГО відбу-
лись чергові за-
няття загальноінститу-
тських постійнодіючих се-
мінарів: психолого-педа-
гогічного, з основ про-

грамування і застосуван-
ня ЕОМ в учбовому про-
цесі, по застосуванню
технічних засобів нав-
чання.

З лекціями на семіна-
рах виступили товариші
Грозний, Данилюк і Пе-
тух.

МИНУЛОЇ суботи від-
бувся лижний крос на
першості інституту серед
викладачів і співробіт-
ників.

Дистанція для чолові-
ків — п'ять кілометрів,
для жінок — три кіло-
метри. Ці змагання при-
свячувались Дню Радян-
ської Армії і Військово-

Морського Флоту.

Переможцями в коман-
дному заліку вийшли ко-
лективи ФАОТУ — пер-
ше місце, обчислюваль-
ного центру — друге,
машинобудівного факу-
льтету — третє.

29 ЛЮТОГО прохо-
дитиме загальноін-
ститутська олімпіада з
опору матеріалів. Вино-
сяться наступні теми:

- 1). Геометричні харак-
теристики розтину тіл.
- 2). Розтягування і
стиск.
- 3). Напружений і де-
формований стан тіл.
- 4). Скручування.
- 5). Плоский вигин.

Вирішені задачі оці-
нюватимуться за п'яти-
бальною системою. Пе-
реможці олімпіади зві-
льняються від вирішен-
ня задач на екзамені по
другій частині курсу. Ті,
хто займе перші місця,
братимуть участь в рес-
публіканському турі
олімпіади.

Запрошуються студен-
ти всіх форм навчання.
КОЛЕКТИВ енергетич-
ного факультету щиро
вітає асистента ка-
федри «Електричні сис-
теми» Василя Олексан-
дровича Леонтьєва з ус-
пешним захистом канди-
датської дисертації.

СЛАВА РАДЯНСЬКІЙ АРМІЇ І ВІЙСЬКОВО-МОРСЬКОМУ ФЛОТУ!

На фото: Викладачі і співробітники інституту — ветерани Збройних Сил.

Ніхто не
забутий,
ніщо не
забуто

МУЖНІЙ ОФІЦЕР

Виконуючий обов'язки професора кафедри економіки і організації виробництва Борис Федорович Кірющенко завітав до редакції і приніс щоденну червоноармійську газету «Боевой путь» за 9 серпня 1944 року. В ній вміщено замітку розвідника-спостережника Гладких під заголовком «Мужній офіцер», в якій розповідається про бої мінометної батареї, якою командував капітан Кірющенко. Понадмо передрук з фронтової газети.

Підрозділ офіцера Балкладзе, що штурмував укріплений район фінів, перебував під надійним вогневим прикриттям мінометної батареї капітана Кірющенко. Батарея подавала вогонь станкового і ручного кулеметів і накрила близько взводу фінських автоматників, що заховалися під легким прикриттям. Цим самим було забезпечено успішне просування піхоти.

Одна з мінометних батарей противника поставила загороджувальний вогонь перед болотом. На прохання піхотинців капітан Кірющенко переніс вогонь своїх мінометів у глибоку оборону противника. Ворожа батарея зробивши ще кілька пострілів, замовкла. Спостережний пункт, звідки капітан Кірющен-

ко керував вогнем своїх мінометів, весь час перебував під обстрілом ворожої артилерії і мінометів. Снаряди лягали поруч, засипаючи землю мужнього офіцера, але він незважаючи на небезпеку, продовжував коректувати вогонь мінометів. А коли підрозділ Балкладзе пішов на останній штурм фінських укріплень, у бойових порядках рот рушив вперед і капітан Кірющенко зі своїми бійцями.

Особистим прикладом офіцер Кірющенко виховує бійців-мінометників. Вони бачать в ньому вмілого і досвідченого командира, мужнього офіцера. З нього і беруть вони приклад.

Розвідник-спостережник ГЛАДКИХ.

З ПОЕТИЧНОГО ЗОШИТА

В пам'яті нет тишини

Деревья вдыхают
И звезды склоняются
В бескрайних российских
Спокойно стоят обелиски.
А в памяти нет
тишини...
Окопы, бои и морозы,
На горьких дорогах
Истекшие кровью
березы.

ЛЕЙТЕНАНТЫ
Колыхается в чаще
священное пламя,
Ложатся цветы на
холодный гранит.
И память, тревожная,
горькая память,
Сквозь время и вечность
с тобой говорит.
Вглядись, лейтенант,
в эти юные лица,
Упрямые губы,
стальные глаза...
Им было по двадцать,
и кубик в петлице,
Когда над страной
разразилась гроза.
Им было по двадцать,
в пылающем Бресте,
Где плавился камень,
кипела вода...
Они стали символом
воинской чести.
И им суждено не
стареть никогда.
Им было по двадцать...
Погоны, медали.
Берлин. И осколок,
попавший в висок.

За час до победы
они погибали...
Последняя схватка,
последний бросок...
Тебе, лейтенант, тоже
двадцать сегодня.
И, как на посту,
ты застыл у Огня.
Запомни их лица,
товарищи!

Запомни!
Они заслонили тебя и
меня.
Смотри, лейтенант,
как невидимым строем
Герои идут по родной
стороне...
Так будь их достойн!
Не дай, лейтенант,
повториться войне!

ТАНКИСТУ
Горит огонь, великий
и бессмертный,
А ты стоишь задумчиво
над ним
И вспоминаешь прошлое,
наверно,
Идешь на встречу
с другом фронтовым.
Твой танк в легендах
пламенных остался,
И постамент — теперь
его причал...
Но вновь в своих
погонах
лейтенантских
К тебе приходит
юность по ночам...
БЛИНДАЖ
Рассвет шагнул
в серебряные травы,
В ромашки, зацветшие
росой...
И лишь в блиндаж,
разрушенный и старый,
Он почему-то так и не
вошел.
Быть может, там,
в его провале черном,
Еще не поселилась
тишина,
И до сих пор грохочут
эшелоны,
И по дорогам движется
война...
И бой кипит, и нет ему
предела...
И льется кровь на белые
цветы...
И девочка, спасаясь
от расстрела,
Бежит ко мне из этой
пустоты...
ОЛЕНА СИНЯВСКАЯ.

Людам, не знающим моря, маловідомий бора. Так називають чорноморці негатований шалений ураган. Він моментально зривається з гір, перекидає залізничні вагони, зриває і уносить дахи будинків, рве якорні ланцюги, стає навіть причиною загибелі кораблів.

Чи коли повернуться назад, мабуть, не дарма в одній з пісень є такі слова: «Вода, вода — кругом вода. І провояють пароходи совсем не так, как поезда».

Хто бував у портових містах, той, напевно, бачив як провояють моряків у черговий рейс. Не плачуть, але провод-

літи. Коли піднялись на борт корабля, побачили жахливу картину: спотворені зривом тіла людей і механізми заливала вода, що пробивалась крізь величезні провалля в трюмах.

Зорієнтувавшись в обстановці, капітан-лейтенант В. Говоров прийняв

лиш одне право вибору — стояти і боротися до кінця. Вони стояли і боролися.

Крен корабля — чотирнадцять градусів. П'ятнадцять, шістнадцять... Він знав, він усвідомлював «ціну» цих градусів. А стрілки приладів все падали і падали вниз.

БЕЗ ПРАВ ВИБОРУ

ПОГЛЯД НА ЖИТТЯ З ВЕРШИНИ СМЕРТІ

Древні елліни прозвали його «Негостинним». Вони вважали, що нікому із смертних не перепливати цього підступного моря.

Проходили століття за століттями, люди вчилися підкоряти водні просторища, протистояти стихіям. Море манило до себе сміливців, кликало їх у далекі подорожі, і тепер навіть важко знайти хлопчину, який в дитинстві не мріяв би стати моряком. Мріяв про це і вихованець однієї з ташкентських шкіл Віталій Говоров. І хоча море лежало від його рідного міста за тисячі кілометрів — дитячий мрій судилося збутися.

З перших же днів Великої Вітчизняної війни більшість студентів Ташкентського технікуму залізничного транспорту виявили бажання йти на фронт. ЦК комсомолу республіки дав «добро» лише на трьох добровольців. Був серед цих щасливчиків і він, Віталій Говоров.

Чи варто говорити про те, що служба на флоті, навіть в мирні дні, це подвиг. Щоб вистояти вахту, скажімо, в машинному відділенні при сімдесятиградусній спекоті потрібно мати не лише фізичну силу, а й волю і мужність, потрібно оволодіти такими якостями характеру, які притаманні далеко не кожній людині. Що ж стосується воєнних літ, то подвиг був тоді нормою повсякденного життя моряків, нормою їх поведінки.

Мимоволі приходять на згадку слова К. Паустовського про один з морських рейдів, описаних ним ще в 1921 році: «Пароходи відправлялися в рейс, наче в далекі незвідані краї, не зчаю-

жають з якимось особливим почуттям і болісним щемом у серці. Адже кожен рейд в море може закінчитися трагічною розв'язкою. А скільки їх було — тих небезпечних рейдів на його віку!

...По каютах, наче електричний струм пронеслось: «Бойова тривога! Бойова тривога!» І враз заговорила зенітна артилерія полосуєчи темряву неба пунктирами траєкторій снарядів.

Один з юнкерсів, наткнувшись на снаряд, випустив шлейф чорного диму і врізався в морську безодню. Другий пронісся над крейсером і скинув дві важких бомби. На щастя вони впади і розірвалися за бортом не спричинивши кораблю серйозних пошкоджень.

Лише в бойових походах В. М. Говоров прошив на своєму крейсері більше трьох тисяч миль. Війна ніколи не згладиться в пам'яті ветерана.

Як на війні було і тієї холодної зовнішньої ночі. У відкритому морі підірвався на фашистській міні наш бойовий корабель. По сигналу тривоги командир дивізіону інженер капітан-лейтенант В. М. Говоров вчасно прибув на свій командний пункт. Командир корабля приказав йому очолити спасуючу команду.

Могучі хвилі враз розкидали, як щепки дров, спущені на воду шлюпки і моторні баркаси.

Як довго тягнуться хвилини! Здається, їм ніколи не добратися до потерпілого корабля, а сирена тривоги виє так, що моторошно стає на серці. І від цього тривожного, серед нічної темряви, виття, і від цих негатованих хвиль, здається, можна збожево-

рішення «латати» корабельні перегородки. Де знайти слова, щоб передати ту відчайдушність, з якою боролися моряки, спасаючи судно. Крім металевих щитів і дерев'яних стояків в хід йшли рушники, ковдри і простирала. Конопачили шви і тріщини навіть ножами і виделками, забиваючи їх головами руками — для всіх не вистачало молотків.

Важко збагнути і усвідомити ту разючу несхожість людей в їх повсякденному житті, людей, так сказати, самих по собі і тих, якими їх роблять надзвичайні обставини. Там вони — одні, тут — зовсім інші. А може ця несхожість, ця зовнішня несумісність і є складовою іншого, третього вірцевого стану? Саме того, що проявляється у надзвичайних обставинах.

Можливо. Можливо об'єднуються, змикаються в людському серці в ту чи іншу важку хвилину життя, ці різні грані, риси і властивості природи однієї й тієї ж людини — при всіх інших умовах якраз і народжують ту найвищу енергію вчинку і подвигу, допомагають вистояти і одержати перемогу. Повинно ж існувати хоч якесь з'ясування цього нестерпимого парадоксу — герой не схожий на героя. А так хочеться!

Ледве втримався від запитання: сивина у скронях не з того моменту? Передумав. Не запитав. Навіщо? І так все зрозуміло.

...Вода рвала металеві перегородки, ломала і грошила палубні люки. Спихмурніли обличчя моряків. Спостерігаючи за цією трагічною розв'язкою хотілось плакати від безсилля і безутішності становища. Та у кожного з них було

Пройти по палубі вже було неможливо. Крен корабля сягав критичної величини. До трапу добирався повзком чіпляючись руками за металеві заклепки. Сили вичерпувалися. Боліли обідрані до кісток пальці, роз'ятрені солоною водою. Хтось з матросів кинув йому шпатель. Вибрався на нижню палубу, а потім... Потім довгі місяці був прикутий до ліжка в госпіталі.

Знайшли його в морі знепритомнілого з вирваною правою ключицею і пошкодженою тканиною легенів. Два тижні знаходився в шоківому стані. Вижив. Повернувся на рідний корабель. Служив Батьківщині. Добре служив. Свідченням того — численні ордени і медалі.

Зараз інженер-полковник у відставці Віталій Михайлович Говоров очолює лабораторію кафедри теоретичної механіки, веде велику роботу серед студентства. Він — голова секції військово-патріотичного виховання, член ради ветеранів інституту.

Найважливіша, найцінніша якість людини будь якої професії, будь якого рангу — совість. Вона — прискрипливий безпощадний контролер всіх наших поступків на роботі, в побуті, тобто в нашому повсякденному житті. Оця найцінніша якість і характерна для В. М. Говорова — людини виняткової мужності і скромності, безмежно відданої своїй справі.

С. ФЕДОТОВ,
наш кор.

Редактор
С. ДЖЕДЖУЛА